

[Bjarne Ørum]

mer, at vi er i en krisesituation, og derfor er det fleksibilitet og nytænkning, der er påkrævet. Dermed kan jeg sige, at det er ikke altid, at de mest konserverende kræfter findes hos Det Konservative Folkeparti.

Men der er nogle andre, der er ret så usolidariske over for dem, der har et problem. Jeg synes, at jeg har meget svært ved at skulle leve med, at unge mennesker efter studentereksamen går hen og får bistandsklientpenge for at holde sommerferie, til de skal starte en uddannelse på universitetet til september. Jeg synes, det er direkte uanstændigt over for disse samspilsramte grupper og dybt ulykkelige situationer, som vi, der har det her arbejdsområde, har med at gøre til daglig. Det synes jeg vi skal sige ligeud. Det er ganske uholdbart, for det er i bund og grund asocialt.

Alt det har jo noget med økonomi at gøre. Jeg har hørt – det er mere til Socialdemokratiet, jeg siger det – at det er god borgmestertale, det er god socialdemokratisk tale at sige, at vi er nødt til at have et budget. I dette høje Ting hedder det en finanslov. Hvis man ikke har hverken budget eller finanslov, har man altså heller ikke muligheden for at finansiere nok så gode idealer eller andet. Det kræver også en solidaritet, men på en helt anden led.

Jeg lyttede med stor opmærksomhed til de to redegørelser fra de respektive ministre. Jeg synes, at man undervurderer langt hen ad vejen de muligheder, der ligger i undervisningssektoren, men også i det, som vi hørte, fra arbejdsministerens side.

Jeg må til det udtrykke min glæde over, at man vil, havde jeg nær sagt, uddelegere til regioner for ikke at sige kommuner, men jeg må også sige til arbejdsministeren, at man forudsætter lettelse i administrationen. Der håber jeg så, arbejdsministeren vil se på den skrivelse, jeg har sendt som rådmænd, hvor det var det stik modsatte, vi oplevede. Det er klart, hvis dette skal uddelegeres, så skal det ikke følges til dørs i kommunerne med et hav af cirkulærer og forordninger og bureaukrati, for så skal vi bruge tiden på bureaukratiet og ikke på at sætte de unge i arbejde. Det er det sidste, der for så vidt er ved at være tilfældet i øjeblikket.

Socialdemokratiets ordfører nævnte, at vi havde problemer i dette land. Ja, det har vi. Jeg synes, det største problem, vi har, ikke er, at der er folk, der er progressive, men det er, at parti-

er, der for så vidt ønsker at være progressive, vil være det på kredit. Derfor må jeg afvise dagsordensforslaget fra SF og håbe på, at de ministerredegørelser ret hurtigt bliver effektueret.

Lis Noer Holmberg (CD):

Først vil jeg gerne takke såvel arbejdsministeren som undervisningsministeren for deres indlæg. Her fik vi jo klare meldinger om, at der er mange ting i gang og på vej. Derfor kan jeg med det samme sige, at vi ikke kan støtte SF's dagsordensforslag.

Arbejdsløshedsproblemet er ikke af nyere dato, og igennem mange år har man diskuteret, hvad der kan gøres. For ca. 10 år siden troede man, at man, når man indførte efterløn og lod de unge på 60 år forlade arbejdsmarkedet, ville skaffe plads til mange andre. Sådan gik det ikke. Siden har man så fostret den idé, at hvis arbejdstiden blev sat ned, ville det skabe flere arbejdspladser. Heller ikke dette er lykkedes. Så kan man så diskutere, om disse ordninger overhovedet har været lykkelige.

Man kan heller ikke lade være med at stille det spørgsmål: Kan vi overhovedet løse den arbejdsløshed, vi står med? Er der arbejde til alle i dette land? Alle de mange tiltag, der igennem årene er sat i gang, burde have givet resultater. Det ene projekt er sat i gang efter det andet. Den ene tilskudsordning efter den anden er fulgt med oprettelse af arbejdspladser. Som ny i Arbejdsmarkedsudvalget – jeg glæder mig i øvrigt utrolig meget til det arbejde – har jeg måske et andet syn på hele dette udviklede område, og så må jeg spørge, om der dog er nogen, der tror på, at dette problem kan løses ved en forespørgselsdebat som den, der finder sted her i dag.

For hvad er det egentlige problem? Det er jo et sygt samfund og en kunstig situation, at offentlig støtte skal følge med arbejdspladser. Det helt fundamentale og det, vi har brug for, er, at vi giver vort erhvervsliv så gode vilkår, at det kan oparbejde et overskud og derved investere i nye arbejdspladser. Det kan gøres ved bl.a. at fjerne formueskatten og lette erhvervsskatte.

Ude omkring i kommunerne oplever vi i øjeblikket, hvorledes mange slår på tromme for, at man nedsætter dækningsafgifter og grundskyld osv., fordi man ved, at det virker som en magnet, det trækker virksomheder til byerne, og det